Ч. 116 Субота 25 мая (6 червня) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Спільні Делеґациї.

З причини що спільний парлямент зібрав ся сего року в Будапешті, мала після принятого звичаю австрийска Делеґация першеньство в принятю у Є. В. Цісаря перед Делеґациєю угорскою. В престольній сали королївского замку зібрали ся всї делеґати Ради державної. О 12-ій годині війшов Монарх до салї в окруженю Міністрів і двірских достойників, засїв на престолї і відчитав знану мову тронову. При кількох еї уступах роздали ся оплески, особливо коли Є. В. Цїсар сказав, що мимо деяких непокоячих появ на Всходї, европейский мир не був заколочений, дальше при згадцї о признаню князя Болгариї і о борбі Італїянцїв в Африцї. По відчитаню мови залунали з усїх сторін голосні оплески.

Є. В. Цїсар вступивши з престола, війшов між делеґатів. Тих членів Делеґациї, котрі перший раз до неї належать, представив п. Президент Міністрів ґр. Бадені. Монарх був в дуже добрім настрою і виглядав знаменито. З президентом бар. Хлюмецким і віцепрезидентом ґр. Феттером розмавляв о угорскій ювилейній виставі, хвалив еї дуже і назвав еї знаменито викінченим дїлом. З пос. Залеским і Єнджеєвичем говорив обширно о працях австрийского парляменту в его послїдній законодатній порі. Дел. Поповского повитав ласкаво яко довголїтного референта в надзвичайнім войсковім буджетї. Обертаючи ся до дел. Барвіньского замітив Монарх, що парлямент працював пильно і полагодив богато пожиточних предложень. На то відозвав ся п. Барвіньский: Справдї, Найясн. Пане! Однако особливше значінє має закон податковий, бо дає великі опусти для найбіднїйших податників, т. є. сїльского населеня. Є. В. Цїсар відповів на то: А то як раз дуже важна річ. В розмові з дел. Русом підніс Монарх значінє закона о підвисшеню платнї урядників. З дел. Лупулом розмавляв о економічних відносинах Буковини. До дел. Ріхтера сказав, що парлямент повинен би полагодити передусїм промислову реформу. Словом Є. В. Цїсар відзначив кождого з делеґатів коротшою або довшою розмовою, причім оказав незвичайне знане не лиш відносин парляментарних, але навіть менше важних відносин поодиноких країв коронних. Серкль тревав до години три чверти на 1.

О годинї першій приймив Монарх Делеґацию угорску. Делеґати зібрали ся в будинку Палати маґнатів, звідки удали ся громадно до королївского замку.

По промові президента Делеґациї Шеля відчитав Монарх престольну мову а потім відбув ся довший серкль.

Віденьскі часописи обговорюючи престольну бесїду, підносять виразно еї мирний настрій. — Fremdenblatt пише: Можемо споглядати в будучність з спокоєм з довірєм в силу нашого становища і з сьвідомостию, що між нами а державами стоячими поза потрійним союзом істнують такі відносини, що розбиранє якої небудь проявляючої ся справи улекшене. Наша сильна і мирна Держава стояла на сторожі своєї поваги і своїх інтересів в часї, не вільнім від трудности, а заразом причиняла ся до удержаня европейского мира, котрий позвалят на чим раз більший розвиток наших економічних сил і на розвязку богато важних задач внутрішної полїтики. Вкінци підносить ся часопись симпатичне приняте слів присьвячених Італїянцям.

Neue fr. Presse зазначує, що рішуче виступлене потрійного союза здержало переворот на Всходї. Перший раз потрійний союз ствердив свою безпосередну звязь з полїтичним положенєм на Всходї, перший раз чуємо о всхідній полїтици, ще більше о всхідній проґрамі потрійного союза. Всяка похибка, немов би то становище було ознакою односторонної задачі Австриї, виключена. — Такі заявленя наступають лише в порозуміню з союзниками. Потрійний союз має проґраму всхідної полїтики. Мова Є. В. Цїсаря піднесе ще популярність потрійного союза і скріпить почутє полїтичної безпечности в цїлій Европі.

N. W. Tagblatt замічає, що подібно як цїла загранична полїтика Австро-Угорщини стала від недавна сьвіжійшою і свобіднїйшою, так і тон престольної мови свобіднїйший. Цїсарске заявлене повинно викликати всюди як найлїпше враженє. Престольна мова стверджує беззглядну вірність для союзників і щиру приязнь для инших держав.

Presse зазначує, що престольна мова обширнїйше як звичайно розбирає міжнародні відносини в Европі, чертаючи ясний образ подій послїдного року і отвираючи значучу перспективу на напрями будучої полїтики. Оживлена

---

19)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

Коли приїхали до Кольорадо, уважав Паґанель своїм першим ґеоґрафічним обовязком викупати ся в водї закрашеній червонавою глиною. Не мало здивував ся, коли побачив, що ріка дуже глубока, до чого певне причинило ся топлене снїгів в перших лїтних місяцях. Ріка була така широка, що конї не могли еї переплисти. На щастє кількасот сяжнів в гору ріки стояв міст, що індиияньским звичаєм висів на ремінних липвах. Отже подорожні могли перейти ріку і розложити ся табором на лївім еї березї. Паґанель заки пішов на спочинок, назначив собі на картї положенє ріки замість тої Яру-Джанґбо-Чу в горах Тибета, від котрої був так тепер віддалений.

Через два слїдуючі днї, т. є. 27 і 28 жовтня, відбувала ся подорож без ніякої пригоди. Всюди стрічувано ту саму одностайність і неурожайність ґрунту. Тяжко найти сумнїйшу околицю. Однако замічено, що земля була чим раз більше вогка; частійше треба було переїздити т. зв. „канадас“, род залитих площ і „естерос“, природні канали зарослі водним зїлем. Вечером задержали ся конї над берегом великого мінерального озера Урре Лянкем, званого „Гірким озером“, котре 1862 р. було сьвідком взаїмних мордів між арґентиньскими сторонництвами. Розложено табор як звичайно і ніч була би минула дуже добре, коли би не сусїдство значного числа малп і диких псів, наповняючих воздух витєм і криком — з чого зробила ся така музика, що нїхто не міг ока замкнути.

XVII

Пампас.

Арґентиньскі пампаси розтягають ся від трийцятого четвертого до сорокового степеня полудневої ширини. Аравканьске слово „пампа“ значить травою зарослий простір і відповідає дуже добре тій околици. Ростинність розвиває ся тут в верстві землї покриваючій ґрунт піскова-глинистий, червонавий або жовтий. Розслїди тих ґрунтів, що походять з третої ґеольоґічної доби, дало би науці обильне жерело; там спочиває богато кістяків передпотопових, котрі Індияни приписують величезним панцирникам, котрі вже вигибли, а під ростинним порохом погребана цїла первістна істория того краю.

Американьский пампас єсть в огляду ґеоґрафічного так само цікавий як савани [1]), Великі озера, або степи Сибіра. Тамошний клїмат має сильнїйші спеки і морози, як провінция Буенос Айрес, бо як пояснював Паґанель, в зимі віддає океан дуже поволи тепло, яке від сонця набрав в лїтї. Звідси походить, що на островах температура більше одностайна як на сушах. Тому й клїмат західної части пампасів не такий одностайний як на побережи. В тамошній осени, т. є. в цвітни і в маю, дощі там дуже великі і часті. Однако в тій порі був воздух сухий і горячий.

Розглянувши добре дорогу, виїхали подорожні скоро сьвіт; ґрунт густо зарослий корчами був досить твердий, не стрічувано вже піскових видм, отже не було й прикрого пороху, що перше заєдно наповнював воздух.

Конї поступали скорим кроком серед густої трави „паґа брава“, в котрій хоронять ся Індияни в часї бурі. В малих віддаленях але що раз рідших на мокрійших місцях росли береви і ростина звана gygnerium argenteum, що закорінює ся в близинї солодкої води, котру конї пили дуже часто, немов хотїли заосмотрити ся на будуще. Талькаве їдучий все напереді, виполошував оси, дуже їдкі (cholinas), котрих укушене убиває вола в чверть години. Єго звинний кінь Тавка перескакував легко корчі, помагаючи тим способом свому панови робити дорогу для других коний, що поступали за ним.

По тих рівнинах простих і гладких ішла подорож скоро і легко; степ був всюди одностайний — ні одного камінчика не було на сто миль довкола. Нїхто там не міг доглянути краєвиду, або якої примхи природи. Треба було бути хиба таким ученим ентузиястом як Паґанель і бачити що небудь там, де инші нїчого не виділи, щоби займати ся розмовами о дорозї,

---

[1]) Так називають в Ґуяні пусті околиці, де нема великих лїсів, лише розлогі луги.

симпатия співділаня потрійного союза з иншими державами, оправдує надію, що европейского мира не в силі заколотити такі непокоячі події, які знов появили ся на Криті. Тісне сполучене потрійного союза доказує ся сердечними словами, присьвяченими італіяньскій армії.

Vaterland пише, що Найв. Мова звучить дуже мирно, отже буде всюди принята з вдоволенем і вдячностию. Мова пісарска розвиває успішний, дальшою надією оживлений образ наших відносин.

W. Tagblatt каже: Престольна Мова єсть заявленем мира; однако она єсть рівночасно енерґічним і сьвідомим ціли заявленем потрійного союза, котрого силу оповістив торжественно перед цілим сьвітом найстарший з союзних володітелів, Монарх мира, Цїсар Франц Йосиф.

Також італіяньскі часописи дуже прихильно висказують ся о престольній мові нашого Монарха. І так римска Opinione звертає увагу на слова, присьвячені італіяньскій армії. Та часопись пише, що то незвичайно високе признане, яке дістало ся від начального Вождя австро-угорскої армії воякам союзного королівства. Tribuna підносить, що мирні наміри потрійного союза не могли бути яснійше і точнійше означені як в Мові Є. В. Цїсаря. Часопись та додає, що Італія повинна бути вдячна за співчутє і похвали, висказані італіяньскій армії Є. В. Цїсарем Францом Йосифом.

Справи парляментарні.

Як ми вже вчера коротко згадали, роздано послам на оногдашнім вечірнім засіданю правительственне предложене о службовій прагматиці урядників. Предложена прагматика не обовязує учителів, урядників суду, адміністраційного трибуналу, двора і ради державної. Закон містить двоякі кари на случай нарушеня урядових обовязків: порядкові і дисциплїнарні. Кари порядкові такі: 1) остережене, 2) нагана, 3) кара грошева до 100 зр. Кари дисциплїнарні: 1) застановлене в посуненю до висшої степени платні в тій самій клясі ранґи, але се застановлене но може довше тревати як три роки; 2) зменшене платні, котре рівнож не може довше тревати як три роки і не може перевисшати одної третини платні; 3) перенесене на инше місце службове в тій самій ранзї без звороту коштів подорожі, з сею карою можуть бути получені кари згадані повисше; 4) перенесене на місце службове низшої ранґи в тій самій місцевости або иншій, за зворотом або без звороту коштів перенесеня; 5) перенесене в стан супочинку зі зменшеним нормальних поборів емеритальних; в ореченю треба означити суму, о котру зменшають ся побори, однак она не може перевисшати двох третин нормальних поборів а мусить доходити до половини; 6) увільнене зі служби; з тою карою сполучене відобране титулу і ранґи та права до поборів емеритальних; лиш в случаях виїмкових може бути полишене урядникови в сей спосіб покараному право до поборів емеритальних, однак лиш до висоти двох третин нормальної платні. Оречене о карах дисциплїнарних прислугує начальникови, котрому поручено нагляд службовий. Кара дисциплїнарна може бути наложена лиш по переведеню слїдства дисциплїнарного окремою комісиєю дисциплїнарною. Такі комісиї будуть установлені при всіх найвисших інстанциях правительственних, отже при міністерствах і краєвих дирекциях скарбу, а складати ся будуть: з предсїдателя, его заступника, шістьох членів і їх заступників. В кождім случаю мусить відбути ся наперше доходжене а відтак аж розправа дисциплїнарна. Розправи дисциплїнарні суть устні, а обжалований може прибрати собі оборонця з-поміж своїх товаришів з уряду.

Предложене правительственне відослано до комісиї для прагматики службової. В кругах парляментарних прихильно висказувано ся о сїм предложеню, вже хоч би з того взгляду, що правительство признало компетенцию парляменту до ухвалюваня прагматики службової для урядників.

Перегляд полїтичний.

Передвчера відбуло ся засїдане Кола польского, на котрім пос. Соколовский порушив справу управильненя платні урядників. В дискусиї, котра відтак розвинула ся, підносив пос. Пінїньский вагу тої справи і промавляв за внесенем, домагаючим ся, щоби найдальше до 14 днів по новім скликаню Палати послів взято ту справу на дневний порядок.

Доносять з Риму, що правительство видержить на своїм становищи, бо гадає, що палата послів полагодить всї внесені предложеня правительственні і хиба коли-б так не стало ся розвяже правительство парлямент. Вибори відбулись би аж в осени.

Новинки.

Львів дня 5 червня 1896.

— **Конкурси.** Видїл повіговий в Рогатинрозписує з речинцем до кінця червня с. р. конкурс на посаду інспектора доріг і лїсів громадских; річна платня 800 зр. і 250 зр. річного додатку; кандидат має мати скінчену школу реальну, краєву школу лїсничу у Львові, а коли такого не буде, то скінчених чотири кляс реальних або школи лїсної в Болехові.

— **Лат. сьвято Божого Тіла** відбуло ся вчера у Львові торжественно як кождого року. Службу Божу правив Архиепископ Моравский при участи крилошан львівскої лат. капітули і численного духовеньства. На богослуженю явило ся дуже богато достойників всїх властий державних і автономічних. В войсковій асисті взяло участь 16 компаній піхоти з полків 24, 80, 30 і 15-го. По скінченім торжестві відбула ся дефіляда на ул. Кароля-Людвика перед головно-командуючим ґр. Шуленбурґом.

— **Віче в Заставні**, скликане послами Стоцким і Піґуляком, відбуло ся дня 2 червня при великім здвизї народу. Вічевий день був торговий, отже майже цїлий ярмарок зійшов ся до стодоли і на подвіре ч. господаря Хортюка. Зібрало ся — як пише „Буковина" — що найменше тисяч селян, так що не всї чули докладно всї промови. Послів Стоцкого і Піґуляка привитали хлїбом-сілю (а радше красними колачами по парі, з густою соли зверха, окрашеною вінком барвінку і паперових квіток), начальник заставнецкий, а окремо начальник з Кучурова малого, а ще від себе сам господар ч. Хортюк. Простора стодола помістила ледве малу частину зібраних, так, що треба було поставити стіл для бесїдників на порозї стодоли, щоби і ті в стодолї і ті на подвірю все чули. Провідни-

котрою їхав; для него було досить корчика трави до довгих балаканок, котрих слухав Роберт з правдивим занятем.

Цїлий той день — 29 жовтня — тягнула ся дорога все одностайно. Около другої години побачили подорожні на однім просторі вбілілі кости і кістяки великого стада волів. Ті останки не були розсипані тут і там, по звірятах обезсилених, котрі падають по дорозї одно по другім. Тому нїхто не умів витолкувати того нагромадженя кістяків на розмірно малій просторони; навіть Паґанель не умів нїчого відгадати — отже запитав Патаґонця, котрий відповів ему не надумуючись.

Коли учений ґеоґраф почув відповідь, крикнув: „То не може бути!" Ті слова і потакуючий рух голови провідника сильно заціkавили цїле товариство і они нетерпеливо ждали на поясненє.

— То має бути сила небесного огню! — сказав ґеоґраф.

— Як то? Грім міг би зробити таке нещасте, положити трупом звиж пятьсот штук худоби? — сказав Тома Остен.

— Так каже Талькаве, а Талькаве не помиляє ся. Впрочім я тому вірю, бо знаю, що бурі в пампасах віднаучують ся незвичайною силою. Коби лише ми самі не досьвідили того на собі.

— Дуже парно — відозвав ся Вільсон.

— Термометер показує певне яких трийцять степенів в тїни — сказав Паґанель.

— То мене цїлком не дивує — відозвав ся Ґленарван — чую в цїлім тїлї електричність; гадаю, що така теплота не довго удержить ся.

— Ох, — відповів Паґанель — не можна так дуже числити на зміну воздуха, бо цїле небо ясне, нема й найменшої хмарки на нїм.

— То ще гірше — говорив Ґленарван — бо наші конї дуже утомлені спекою. А тобі не за горячо, хлопче? — спитав Роберта.

— Нї, мильорде — відповів Роберт — противно я люблю тепло.

— Особливо в зимі — сказав поважно майор, випускаючи густий клуб диму з свого циґара.

Вечером задержано ся коло опущеної хатинки (rancho), збудованої з галузя облїпленого глиною і прикритого соломою; она притикала до огорожі з напів гнилих палїв, котра мимо того давала охорону коням, боронячи їх від напасти лисів, що шкодили не так самим звірятам як їх упряжи. Кілька кроків від хатчини був викопаний діл, майже повний застилого попелу; то була кухня. В середині хати стояла лавка; кусень волової шкіри служив за постіль а кітлик, рожен і ринка до вареня „мате", загально уживаного напитку в цїлій полудневій Америцї — доповняли хатну обставу. „Герва мато", індияньский чай — то відвар з листя сушеного на огни, его пе ся так, що втягає ся в себе напиток довгими соломками. На просьбу Паґанеля зварив Талькаве трохи того напитку, котрий по їдженю дуже смакував подорожним.

На другий день, дня 30-го жовтня, сонце страшно жарило від самого рана; спека була величезна, а як на нещасте по дорозї не можна було найти нїгде найменшої тїни. Мимотого поступали подорожні витревало заедно на всхід. Кілька разів стрічали величезні стада худоби, котра не могла пасти ся на такій спецї і лежала на земли, простягши ся лїниво без нїчиего догляду; лише пси (привичаєні ссати вівцї, коли їм докучала спрага), стерегли тих великих стад рогатої худоби. Треба додати, що ті звірята дуже лагідні і що не мають тої вродженої відрази до червоної краски, як европейска худоба.

Около полудня утомлені одностайностию очи подорожних побачили вкінци деяку зміну в загальнім виглядї краю. Трава ставала щораз рідша, а замість неї появили ся лопухи і величезний бурян, високий на яких девять стіп, котрим могли би напасти ся осли цїлої земної кулї. Талькаве звернув увагу подорожних па ту наглу зміну і цїлковиту неурожайність ґрунту.

— Я трохи вдоволений з тої зміни — сказав Тома Остен — трава, все трава і нїчого більше як лише трава, то вже вкінци почипало мене нудити.

— Але де трава там і вода — відповів майор.

— Ой, найдемо й так ще не одну ріку на дорозї.

Колиб Паґанель був чув ту розмову, був би певне сказав, що між рікою Кольорадо а горами Арґентини дуже мало рік, але в тій хвили ґеоґраф був занятий поясненем Ґленарванови одної обставини, на котру тої звернув єго увагу.

Від якогось часу давав ся чути у воздусї запах диму, помимо що на видвокрузї не можна було нїгде добачити огня, нїчого не вказувало на віддалений пожар і нїяка природна причина не оправдувала того явища. Вскорі той запах немов спаленої трави став такий сильний, що почав дивувати і непокоїти навіть подорожних, крім Паґанеля і провідника. Учений ґеоґраф розумів цїлу річ і так ей пояснив своїм приятелям.

— Не бачимо огня — говорив — а чуємо дим; але нема „диму без огня", каже пословиця, правдива як в Европі так і в Америцї. Отже десь мусить бути огонь, хочби й далеко; рівнина пампаса не здержуючи нїчим продуву воздуха, довваляє чути запах горючого зіля, на віддалене може яких сїмдесяти миль анґлїйских або й більше.

ном віча вибрали заставнецкого начальника Василя Турецкого. Проґрама віча була така сама, як віча в Чернівцях, лише значно скорочена і то умисне, аби не томити людий, що посходили ся з цілого заставнецкого повіта, а навіть з подальших сторін як з Садаґури і Роґізни. Але проте віче тягнуло ся півтретя години і люди, хоч стояли на сонци, цілий час пильно слухали. На тім вічи явив ся також редактор „Буковиньских відомостий“ п. Крушиньский і виступав против „Буковини“, але вічевики дали єму таку відправу, що п. Крушиньский мусів перервати свою мову і вийшов з віча.

— **„Руска каса“ в Чернівцях** уконституовала ся дня 1 червня с. р. в присутности нотаря.

— **Стрейк львівских столярів** розпічне ся дня 6 с. м., бо не прийшло до порозуміня між роботодавцями а робітниками. Принципали кажуть, що коли би пристали на услівя поставлені їм робітниками, то зруйнували ся би материяльно.

— **Справа заосмотреня Львова водою** полагодить ся мабуть вже в короткім часї. Громада міста заключила умову зі знаним інжинером Смрекером і гой вже розпочав вступні роботи. Може бути, що Львів буде мати спроваджувану рурами воду аж з-під Яворова, отже аж з-за шість миль. Водо-проводи будуть коштувати міліони, але се покриє ся з маючої ся затягнути десятьміліонової позички. Позичка тая, в виді облїґацій, вже вправді нотує ся на біржи віденьскій, але в дійности нема єї ще анї в торговли, анї в посїданю приватнім.

— **Огні.** З Косова пишуть, що там 3-ого с. м. вибух о півночи огонь в середмістю, в дільници жидівскій, і згоріло 32 домів. Огонь був підложений; як тамтого року, так і сего хтось підпалив ятки, тільки що торік удало ся огонь в час придушити. Розуміє ся, жиди обезпечують ся, і то добре, так що на огни не тратять. — В Балигородї дня 1 с. м. о 8 годині вечером вибух огонь в жидівскім домі в ринку коло церкви і при великім вітрі знищив майже половину місточка. Згоріли самі жидівскі доми. Ратунок при вітрі був неможливий, але своєю дорогою балигородска громада не має ніяких приладів до гашеня. В великій небезпечности був будинок судовий, бо вже кілька раз займав ся, але завдяки возьному Іванисї уратовано єго, а коли-б він був запалив ся, були би пійшли з димом коло него школа, аптика, почта, уряд податковий, жандармерия і т. д.

— **Еміґрацийна горячка** починає прокидати ся в гусятиньскім і скалатскім повітї. Якийсь Моравец, еміґрацийний аґент з Гамбурґа, розсилає відозви, заохочуючі до еміґрациї до Бразилиї і обіцює кождому еміґрантови прислати за заплатою 10 зр. з гори корабельну карту. В відозві сказано між иншим, що кождий еміґрант дістане в Бразилиї даром 160 акрів земли, господарскі знаряди і інвентар на сплату до 10 лїт, що робітник може заробляти по 3 зр. денно, а ремісник 6 до 7 зр., що кождий еміґрант одержить на житє по 12 зр. місячно навіть до жнив і т. ин. Всьо то брехня, обчислена на легковірність і темноту наших селян, однако селяни вірять таким дурним обітницям більше як всяким розумним поясненям і представленям. А між тим після урядових вістий панує в Бразилиї між еміґрантами крайна біда і нужда.

— **З Баґії в Бразилиї** надійшли — як доносить віденьска урядова Politische Correspondenz — урядові рапорти, що еміґранти в тих сторонах находять ся в дуже прикрім станї. Тамошна околиця не надає ся взагалї для виселенців з Европи а заробок там такий малий, що з него годї вижити. Платять но 50 кр. денно, а дорожня дуже велика. Длятого треба рішучо відраджувати еміґрацию до Баґії.

— **Суперник Суччі'ого.** З Лютчі в повітї ряшівскім пишуть до Курнера Ряшівского: Писано по дневниках о 40 дневнім пості Суччі'ого, сьвіт учений чудував ся, а загал з недовірєм читаючи о безперервній сторожи приданій постникови, не довірював, щоби єму крадки не підавано бодай дрібки страви. Але чи увірите, що у нас в Лютчи знайшов ся такий пістник, що випостив від 18 марта до 20 мая, отже довше нїж Суччі, і то під сходами в темнім забутім кутї, в деревянім самотріску заставленім на щури. А було се так: У паньства Цепликів в Лютчи згинула 18-ого марта курка. Думали, що лис пірвав, бо то у нас не новина. Тимчасом 20-ого мая, т. є. по девяти тижднях, служниця Текля, ведучи війну з паробками, котрі сховали її хустку, шукаючи всюди пішла і під сходи до лапки і, о диво, знайшла там замість хустки давно оплакану і майже вже забуту курку. Курка ледви давала ще знаки житя. Впущено її по капли води, потім по окрушині хлїба, і... постник віджив, відгодував ся, жиє, здоров, красно кудкудакає і зносить яйця...

Штука, наука і література.

— **„Дві хлопскі держави“**, шеста книжочка бібліотеки „Батьківщини“, написав І. Негребецкий, вийшла накладом К. Паньковского і коштує 4 кр.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 червня. Кореспондент N. W. Tagblatt-а доносить з Москви, що там панує сильне роз'ярене населеня против урядників, бо населене вірить, що урядники умисне розкидали між нарід дарунки перед назначеним часом, аби нарід кинув ся на вози і аби урядники могли в той спосіб укрити свої великі крадежи тих дарунків.

Берлин 5 червня. Нїмецке правительство видалює що раз частїйше российских підданих осїлих в Нїмеччинї.

Пловдив 5 червня. З Константинополя прийшла вість, що увязнено всїх телеґрафічних урядників Вірмен на передмістю Пера.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольго і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольго лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Сімдесять миль! — повторив майор з сумнївом.

— А так, дорогий майоре — відповів Паґанель — і мусиш також знати, що такі пожари лучають ся тут дуже часто на величезних просторах.

— Хто-ж підпалює степи? — спитав Роберт.

— Часом грім, коли спека висушити надто трави, а часом і рука Індиянина.

— А то на що?

— Они кажуть, але вже не знаю чому, що по кождім такім пожарі лїпше росте трава. Очевидно мусить ся поправляти земля попелом. Але я гадаю, що ті пожари служать головно до винищеня безлїчи одного рода насїкомих, дуже шкідних для худоби.

— Але то средство — сказав майор — може убивати і худобу, що пасе ся в степах.

— Певне, що гине єї якась скількість, але що то значить на таку масу.

— Менї не о то іде — говорив Мек-Небс — але о подорожних, що сюди переїздять і можуть найти смерть в полуминї.

— Аґа, то правда — скрикнув Паґанель з вдоволенєм — і то часом лучає ся, а навіть признаю ся, що я радби бути сьвідком такого огню.

— Ах, славний той наш учений ґеоґраф — сказав Ґленарван — з любови до науки готов живцем спечи ся.

— Не так дуже, пане льорде — бо Купер подає в своїх письмах легкий і простий спосіб, як охоронити ся від огню в такім припадку. Просто вириває ся на кілька сяжнів довкола траву і чоловік уратований. Знаючи то, не тілько що не бою ся такого пожару, але противно, я хотів би з цїлої душі бачити єго.

Однако горячі бажаня Паґанеля не здійстнили ся. Вправдї спік ся добре, але тілько від сонця, котре жарило немилосердно. Конї аж пашіли від горяча, а не було навіть надії найти денебудь хоч трохи тїни, лиш часом заслонила на хвилю яка хмарка сонїшний круг — але й то тревало дуже коротко, бо сонце зараз вихиляло ся і палило з новою силою вапнистий ґрунт пампаса.

Вільсон очевидячки помиляв ся, коли говорив, що подорожні найдуть ще нераз досить води на дорозї. При страшній спеці, докучала спрага незвичайно, а тут не було не лише ніякої ріки, але навіть штучні саджавки вигребані Індиянами висхли цїлковито. Коли Паґанель побачив таку безнастанну посуху став на правду тревожити ся і неспокійно питав провідника, де надіє ся найти воду?

— В озері Салїнас — відповів Талькаве.

— А коли-ж дійдемо до него.

— Завтра вечером.

Арґентивцї їдучи пампасами копають звичайно керницї і находять воду в глубинї кількох сяжнів; але наші подорожні не могли того зробити, бо не мали з собою ніяких знарядів. Отже мусїли вдоволяти ся дуже малою скількостию води, яку мали в шкірянім мішку.

Переїхавши трийцять миль за день, задержали ся на нічлїг. Кождий був жадний випочивку по тільких трудах, а тут як на нещасте ніч була незвичайно прикра, з причини хмари вливших комарів і инших насїкомих. Їх поява була заповітом зміни вітру, котрий дійство обернув ся на північ. Ті докучливі насїкомі зникають звичайно, з хвилею як настане полудневий, або полудневo західний вітер.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.